



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Magdaleny Ježkové a soudců JUDr. Jany Kábrtové a Mgr. Tomáše Blažka ve věci

žalobce: **JUDr. J. M., insolvenční správce dlužníka DAP – PROVMEX a.s.**
dlužník sídlem Jižní 870/2, 500 03 Hradec Králové
správce sídlem Resslova 1253, 500 02 Hradec Králové
zastoupený advokátem JUDr. Milanem Jelínkem
sídlím Sokolovská 49/5, 186 00 Praha 8

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlím Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 9. 2016, č. j. 39021/16/5300-22444-711887,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 9. 2016, č. j. 39021/16/5300-22444-711887, se zrušuje a věc se žalovanému vrací k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 12 342 Kč, a to do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku do rukou jeho zástupce.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Krajský soud v Hradci Králové usnesením ze dne 28. 2. 2011 prohlásil konkurs na majetek společnosti DAP – PROVMEX a.s. (dále též pouze „insolvenční dlužník“). V

daňovém přiznání k dani z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) za zdaňovací období květen 2011 insolvenční dlužník vykázal vlastní daňovou povinnost ve výši 839 797 Kč a snížil svou daň na vstupu dle § 44 odst. 5 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále jen „zákon o DPH“), o částku ve výši 737 777 Kč. V daňovém přiznání k DPH za zdaňovací období červen 2011 insolvenční dlužník vykázal vlastní daňovou povinnost ve výši 418 719 Kč a snížil svou daň na vstupu dle § 44 odst. 5 zákona o DPH o částku ve výši 142 100 Kč. Ještě před vyměřením daně, dne 3. 8. 2011, podal insolvenční dlužník za obě zmíněná zdaňovací období dodatečná daňová přiznání, v nichž svůj nárok na odpočet daně navýšil o uvedené částky původního snížení daně na vstupu dle § 44 odst. 5 zákona o DPH (737 777 a 142 100 Kč). Prvostupňový správce daně po provedení postupu k odstranění pochybností vydal dne 9. 12. 2011 platební výměry za zdaňovací období květen a červen 2011, kterými vyměřil daň v souladu s prvotně podanými řádnými daňovými přiznáními. Insolvenční dlužník podal proti předmětným platebním výměrům odvolání, která zamítlo Finanční ředitelství v Hradci Králové (jako tehdejší odvolací orgán).

2. Dne 19. 12. 2013 podal insolvenční dlužník daňové přiznání za zdaňovací období listopad 2013, v němž vykázal nadměrný odpočet ve výši 860 987 Kč. Finanční úřad pro Královéhradecký kraj (dále jen „správce daně“) vyměřil daň konkludentně v souladu s dlužníkovým tvrzením. Dne 15. 1. 2014 správce daně rozhodl o vrácení vratitelného přeplatku ve výši 97 012 Kč. Insolvenční dlužník podal dne 5. 11. 2014 žádost o vyplacení zbývajících částí vratitelného přeplatku ve výši 763 975 Kč. Správce daně tuto žádost zamítl rozhodnutím ze dne 13. 1. 2015. Dne 7. 1. 2016 podal insolvenční dlužník další žádost o vrácení přeplatku v uvedené výši, kterou správce daně rozhodnutím ze dne 16. 3. 2016 opět zamítl. Odvolání insolvenčního dlužníka proti tomuto rozhodnutí zamítl žalovaný výše specifikovaným rozhodnutím, které žalobce napadl v nynějším řízení posuzovanou žalobou.
3. Správce daně i žalovaný dospěli k závěru, že pohledávka vzniklá v důsledku povinnosti insolvenčního dlužníka snížit daň na vstupu podle § 44 odst. 5 zákona o DPH představuje pohledávku za majetkovou podstatou. Na její úhradu lze tedy použít přeplatky vzniklé z daňových povinností v době po účinnosti rozhodnutí o úpadku, v souladu s § 242 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“).

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobě

4. Žalobce předně zpochybnil závěr žalovaného, podle něž daňová pohledávka vzniklá na základě platebních výměrů, jimiž byla insolvenčnímu dlužníkovi vyměřena DPH za zdaňovací období květen 2011 a červen 2011, je pohledávkou za majetkovou podstatou a že správce daně je oprávněn použít přeplatek na dani vzniklý za zdaňovací období listopad 2013 k úhradě tohoto daňového nedoplatku. Žalovaný se dle žalobce dále mylí, domnívá-li se, že oprava daně je samostatným zdanitelným plněním.
5. Podle žalobce jsou uvedené závěry žalovaného neslučitelné s judikaturou Nejvyššího správního soudu. V této souvislosti odkázal na rozsudky ze dne 11. 4. 2013, č. j. 9 Afs 69/2012 - 47, a ze dne 5. 8. 2016, č. j. 4 Afs 91/2016 - 38. Zároveň namítl, že daná judikatura není překonaná novelizací § 168 zákona č. 182/2006 Sb., insolvenčního zákona (dále jen „insolvenční zákon“), provedenou zákonem č. 294/2013 Sb., jak tvrdí žalovaný. Uvedenou novelizaci nelze na projednávanou věc aplikovat, což potvrzuje i citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Afs 91/2016 - 38.

6. Pohledávka vzniklá správci daně opravou daně dle § 44 odst. 5 zákona o DPH tedy není pohledávkou za majetkovou podstatou. Přeplatek vzniklý na DPH za zdaňovací období 2013 náleží do majetkové podstaty insolvenčního dlužníka a správce daně nebyl oprávněn zadržet jej k umoření výhradně svých vlastních pohledávek.
7. Dále žalobce namítl, že v daňovém řízení byla zásadně zkrácena jeho procesní práva, neboť rozhodnutí správce daně bylo nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalobce v žádosti o vrácení vratitelného přelátku jasně uvedl, v čem spočívá nesprávnost dosavadního postupu správce daně. Odpovědí mu byl text, z něhož není patrná jakákoli reakce na argumentaci obsaženou v podané žádosti. Žalovaný tuto vadu nezhojil a o odvolání rozhodl dříve, než byly žalobci (alespoň v rámci odvolacího řízení) vyjeveny důvody, proč se tak stalo. Celé řízení se tak fakticky stalo jednostupňovým. Dle názoru žalobce je povinností žalovaného v obdobných případech v rámci odvolacího řízení zhojit vady prvostupňového řízení např. tak, že správci daně uloží, aby daňovému subjektu alespoň dodatečně sdělil důvody, pro které jeho žádosti nebylo vyhověno. Tím by daňovému subjektu umožnil na tyto důvody v daňovém řízení reagovat.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného a repliky žalobce

8. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že daňová povinnost na DPH za zdaňovací období květen a červen 2011 i nadměrný odpočet na DPH za zdaňovací období listopad 2013 jsou v první řadě daní ve smyslu § 2 odst. 3 a 4 daňového řádu, vzniklou podle § 3 daňového řádu okamžikem, kdy nastaly skutečnosti, které jsou podle zákona předmětem daně. Teprve sekundárně lze na tyto daně vzniklé opravou výše daně u pohledávek za dlužníky v insolvenčním řízení nahlížet jako na pohledávky za majetkovou podstatou, popřípadě jako na předpodstatové pohledávky. Pokud tedy insolvenční zákon do 31. 12. 2013 v § 168 odst. 2 písm. e) stanovil, že daň je pohledávkou za majetkovou podstatou, jestliže vznikla po rozhodnutí o úpadku, není důvod k tomu, aby se právě na DPH nedalo uvedené ustanovení aplikovat. Přestože tedy zákonodárce s účinností od 1. 1. 2014 zařadil do insolvenčního zákona mezi pohledávky za majetkovou podstatou výslovně i pohledávky vzniklé opravou výše daně u pohledávek za dlužníkem v insolvenčním řízení, pořád se v první řadě jedná o daň podle definice daňového řádu. Navíc daňový řád je *lex specialis* k insolvenčnímu zákonu a vztah k insolvenčnímu řízení upravuje v § 242 a násl. Definice pojmu „pohledávka za majetkovou podstatou“ obsažená v § 242 odst. 1 daňového řádu používá pro rozlišení pohledávek, které je nutné přihlásit do insolvenčního řízení, a pohledávek za majetkovou podstatou jediné kritérium, a sice okamžik, kdy daňová povinnost vznikla ve smyslu § 3 daňového řádu. Uvedené ustanovení je přitom účinné od 1. 1. 2011.
9. Jestliže tedy Nejvyšší správní soud z textu insolvenčního zákona a důvodové zprávy k zákonu č. 294/2013 Sb. dovodil, že se v daném případě nejednalo o pouhé formulační vyjasnění termínu pohledávky za majetkovou podstatou (ačkoliv toto posouzení není podle žalovaného správné), měl bezpochyby takovouto pohledávku posoudit jako pohledávku za majetkovou podstatou podle § 242 odst. 1 daňového řádu. Žalovaný polemizoval také se závěrem vysloveným v rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Afs 91/2016 - 38, podle nějž by zařazení pohledávky správce daně podle § 44 odst. 5 zákona o DPH do zvýhodněné kategorie pohledávek za majetkovou podstatou nepřipustně zvýhodnilo pozici státu na úkor věřitelů. Žalovaný k tomu uvedl, že pokud není zákonem výslovně formulováno „znevýhodněné“ postavení správce daně, platí, že

jsou si všichni účastníci insolvenčního řízení rovni. Tato rovnost však byla v posuzovaném případě zjevně porušena. Pohledávka správce daně fakticky vznikla po prohlášení konkursu (jinou možnost znění § 44 zákona o DPH nenabízí), pročez ji nemohl správce daně reálně přihlásit do insolvenčního řízení ve lhůtě stanovené rozhodnutím o úpadku (do 30. 3. 2011). Konstrukce § 44 zákona o DPH tak správce daně staví do znevýhodněného postavení vůči ostatním věřitelům. V případě, že by předmětná pohledávka nebyla započtena na daňový přeplatek žalobce, nebude k takové pohledávce insolvenční soud přihlížet a pohledávka bude odmítnuta postupem podle § 185 v návaznosti na § 173 odst. 1 insolvenčního zákona. V důsledku toho by byla Česká republika reprezentovaná správcem daně poškozena tím, že ze státního rozpočtu vyplatí nadměrný odpočet věřiteli, avšak zároveň nebude mít možnost pohledávku odpovídající výši nadměrného odpočtu uplatnit jako pohledávku za insolvenčním dlužníkem.

10. Žalovaný dále uvedl, že § 44 odst. 9 zákona o DPH jednoznačně stanoví, že opravy výše daně podle odstavců 1, 6, 7 nebo 8 se považují za samostatná zdanitelná plnění. Žalovaný se tak nemůže ztotožnit s názorem Nejvyššího správního soudu, podle kterého je samotné provedení opravy DPH považováno za samostatné plnění „pouze formálně“. Žalovaný má naopak za to, že oprava výše daně podle § 44 zákona o DPH je primárně založena na vzniku nových skutečností obdobně jako v případě opravy podle § 42 zákona o DPH. Podle žalovaného je tedy oprava výše daně u pohledávek za dlužníky v insolvenčním řízení samostatným zdanitelným plněním.
11. K námitce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správce daně a porušení zásady dvojinstančnosti řízení žalovaný odkázal na body 34 až 44 svého rozhodnutí, v nichž se vypořádal s příslušnými odvolacími námitkami žalobce.
12. Žalobce k vyjádření žalovaného podal dne 6. 3. 2018 repliku. Uvedl v ní, že veškerá argumentace žalovaného již byla explicitně vyvrácena judikaturou Nejvyššího správního soudu. Žalovaný s touto judikaturou polemizuje, což mu ale nepřísluší. Žalobce dále odkázal na rozsudek ze dne 28. 2. 2017, č. j. 4 Afs 224/2016 – 34, v němž se Nejvyšší správní soud vypořádal se shodnými námitkami, které žalovaný uvedl ve vyjádření k žalobě podaném v nyní posuzované věci. Nejvyšší správní soud tyto námitky odmítl jako nedůvodné.

IV. Ústní jednání

13. Během jednání konaného dne 22. 3. 2018 žalobce v plném rozsahu odkázal na podanou žalobu, žalovaný obdobně odkázal na své vyjádření k žalobě.

V. Posouzení věci krajským soudem

14. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).
15. Předmětem sporu v posuzované věci je otázka, zda daňová pohledávka vzniklá na základě platebních výměrů, jimiž byla insolvenčnímu dlužníku, společnosti DAP – PROVMEX a.s., vyměřena DPH za zdaňovací období květen 2011 a červen 2011, je pohledávkou za majetkovou podstatou. Finanční orgány dospěly k závěru, že se jednalo o takovou pohledávku a že tedy správce daně byl oprávněn použít přeplatek na dani

vzniklý insolvenčnímu dlužníku za zdaňovací období listopad 2013 k úhradě tohoto daňového nedoplatku.

16. Pro zodpovězení uvedené sporné otázky je třeba určit, jaká je povaha pohledávky vzniklé v důsledku povinnosti insolvenčního dlužníka snížit daň na vstupu podle § 44 odst. 5 zákona o DPH.
17. Nejvyšší správní soud se danou právní otázkou zabýval předně v rozsudku č. j. 9 Afs 69/2012 - 47, v němž uvedl, že „zákonem stanovené oprávnění provést opravu daně na výstupu není ničím jiným, než právem dodavatele (věřitele) snížit jím původně uplatněnou daň na výstupu, která již byla věřitelem uplatněna s ohledem na zboží či služby jím v minulosti dodané. Původně uskutečněné zdanitelné plnění nedoznává v důsledku opravy žádných změn, stejně tak nedochází k žádnému novému dodání zboží či poskytnutí služby, jak se snaží navodit stěžovatel. Je tedy zcela nepochybné, že oprava výše daně nemá stejnou povahu jako povinnost odvést daň na výstupu z dodání zboží či poskytnutí služby, která je vždy navázána na zdaňovací období, ve kterém k dodání zboží či poskytnutí služby došlo. Stejně tak je nepochybné, že původní zdanitelné plnění zůstává i pro provedení opravy výše daně zcela beze změny. Nedochází k jeho vrácení, ke změně jeho rozsahu či ke změně ceny, za kterou bylo uskutečněno. Posuzovaná oprava je navázána pouze na daň uplatněnou z původně uskutečněného zdanitelného plnění a její samotné provedení nemá žádný jiný důsledek než právě snížení původně uplatněné daně. Oprávnění plátce provést opravu daně na výstupu již uskutečněného zdanitelného plnění je tak právem nutně souvisejícím s již uplatněnou daní bez ohledu na to, že samotné provedení opravy je zákonem o DPH formálně považováno za samostatné zdanitelné plnění. Obdobně je povinnost dlužníka snížit daň na vstupu pouze ve výši, v jaké uplatnil odpočet daně z přijatého zdanitelného plnění, zrcadlově povinností související s již jím v minulosti uplatněnou daní na vstupu. Důsledkem koncepce zvolené zákonodárcem je proto pouze to, že se snížení již uplatněné daně na výstupu daňově projeví nejdříve ve zdaňovacím období, kdy jsou splněny podmínky pro tuto opravu (nejpozději do tří let od uskutečnění původního zdanitelného plnění), a ovlivní tak celkovou výši daňové povinnosti deklarované za jiné zdaňovací období, než ve kterém bylo uskutečněno původní plnění.“
18. V rozsudku č. j. 4 Afs 91/2016 – 38 Nejvyšší správní soud k právě uvedenému doplnil, že „tento názor ostatně koresponduje i se zněním § 21 odst. 1 ZDPH, který váže vznik daňové povinnosti k dani z přidané hodnoty k okamžiku uskutečnění zdanitelného plnění. Pouze daň vztahující se ke zdanitelným plněním uskutečněným po rozhodnutí o úpadku lze tedy považovat za daň vzniklou po rozhodnutí o úpadku a tedy za pohledávku za majetkovou podstatou.“ Zároveň odmítl námitku žalovaného (v daném případě stěžovatele), podle níž z novelizace § 168 odst. 2 písm. e) insolvenčního zákona provedené zákonem č. 294/2013 Sb. plyne, že daňovou povinnost vzniklou z důvodu opravy výše daně u pohledávek za dlužníky v insolvenčním řízení podle § 44 zákona o DPH bylo možné považovat za pohledávku za majetkovou podstatou již před 1. 1. 2014: „Ze skutečnosti, že zákonem č. 294/2013 Sb. bylo ustanovení § 168 odst. 2 písm. e) insolvenčního zákona s účinností od 1. 1. 2014 doplněno v tom smyslu, že pohledávky vzniklé opravou výše daně v případech předpokládaných § 44 ZDPH jsou pohledávkami za majetkovou podstatou, nelze dovozovat platnost tohoto pravidla i před účinností předmětné novely. Nejvyšší správní soud poukazuje v této souvislosti na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 10. 2008, č. j. 7 Afs 54/2006 – 155, v němž se mimo jiné uvádí: „pokud zákonodárce je v určitém ohledu legislativně činný, nutno mít za to, že provádí změnu právní úpravy oproti

předchozímu stavu, leda by bylo zjevné, že předchozí úpravu zachovává a pouze formulačně vyjasňuje bez změny jejího obsahu a významu.’ Takový zájem zákonodárce však v posuzovaném případě zjevný není.“

19. Uvedené závěry Nejvyšší správní soud potvrdil rovněž v rozsudku č. j. 4 Afs 224/2016 - 34. Zde zároveň odmítl argumentaci žalovaného, který (opět v pozici stěžovatele) namítal, že zákonodárce sice s účinností od 1. 1. 2014 zařadil do insolvenčního zákona mezi pohledávky za majetkovou podstatou výslovně i pohledávky vzniklé opravou výše daně u pohledávek za dlužníkem v insolvenčním řízení, stále se ale v první řadě jedná o daň dle daňového řádu. Nejvyšší správní soud k tomu odkázal na výše citované závěry ohledně povahy pohledávky správce daně vzniklé opravou daně podle § 44 zákona o DPH a dodal: *„Z toho, že s účinností od 1. 1. 2014 insolvenční zákon v § 168 odst. 2 písm. e) rozlišuje daně a pohledávky vzniklé opravou výše daně u pohledávek za dlužníkem v insolvenčním řízení podle zákona upravujícího daň z přidané hodnoty, jednoznačně vyplývá, že pro účely insolventního zákona (ve znění účinném od 1. 1. 2014) jedná o samostatnou kategorii pohledávek za majetkovou podstatou, což potvrzuje výše uvedený závěr, že takovéto pohledávky správce daně nejsou pohledávkou za majetkovou podstatou ve smyslu § 168 odst. 2 písm. e) insolvenčního zákona ve znění účinném do 31. 12. 2013.“* Nedůvodnou shledal také námitku, podle níž je daňový řád je *lex specialis* k insolvenčnímu zákonu. V této souvislosti konstatoval, že *„§ 242 odst. 1 daňového řádu lze aplikovat v případě daňových pohledávek vzniklých v důsledku daňových povinností vzniklých v době ode dne účinnosti rozhodnutí o úpadku do ukončení insolvenčního řízení. O takové daňové povinnosti žalobce však v posuzované věci nešlo, neboť jak již bylo zmíněno výše, veškerá zdanitelná plnění rozhodná pro určení okamžiku vzniku příslušné daně z přidané hodnoty, na základě nichž byly žalobcem provedeny opravy, byla uskutečněna před rozhodnutím o úpadku a pohledávky správce daně vzniklé opravami se tudíž vztahují k daňové povinnosti žalobce za období před účinností rozhodnutí o úpadku. Ustanovení § 242 odst. 1 daňového řádu je obsahově shodné s právní úpravou obsaženou v § 168 odst. 2 písm. e) insolventního zákona ve znění účinném před 1. 1. 2014. Proto poukaz stěžovatele na citované ustanovení daňového řádu nemůže na posouzení věci ničeho změnit.“* Podle Nejvyššího správního soudu tento výklad nezakládá ani porušení principu rovnosti účastníků insolvenčního řízení. K poukazu žalovaného na skutečnost, že v důsledku výše uvedeného bude Česká republika reprezentovaná správcem daně poškozena tím, že ze státního rozpočtu vyplatí nadměrný odpočet věřiteli, avšak zároveň nebude mít možnost pohledávku odpovídající výši nadměrného odpočtu uplatnit jako pohledávku za dlužníkem, pak Nejvyšší správní soud konstatoval, že *„se jedná o důsledek koncepce právní úpravy vytvořené Českou republikou v postavení zákonodárce“*.
20. Pro úplnost lze dodat, že ke stejným závěrům dospěl i Nejvyšší soud v rozsudku ze dne 31. 10. 2017, sp. zn. 29 ICdo 98/2015. Podle Nejvyššího soudu navíc na povaze pohledávek vzniklých v důsledku povinnosti insolvenčního dlužníka snížit daň na vstupu podle § 44 odst. 5 zákona o DPH nic nezměnila ani zmiňovaná novelizace insolvenčního zákona: *„Tím, že od 1. ledna 2014 jsou ‚pohledávky vzniklé opravou výše daně u pohledávek za dlužníkem v insolvenčním řízení podle zákona upravujícího daň z přidané hodnoty‘ v § 168 odst. 2 písm. e) insolvenčního zákona zmíněny výslovně, tedy k žádnému rozšíření výčtu pohledávek, jež mohou být pohledávkami za majetkovou podstatou, nedošlo (...) doplněním textu § 168 odst. 2 písm. e) insolvenčního zákona provedeným s účinností od 1. ledna 2014 zákonem č. 294/2013 Sb. neztratila úprava obsažená v § 44 zákona o dani z přidané hodnoty znaky transformace původní pohledávky přihlášeného*

věřitele. Nadále proto platí, že v rozsahu, v němž takovému věřiteli vrátí daň (nebo její část) po opravě její výše, nemůže mít stát (správce daně) i proto v insolvenčním řízení lepší postavení, než ve kterém se před opravou výše daně nacházel tento věřitel (...)“.

21. Krajský soud konstatuje, že z výše citované judikatury jednoznačně vyplývá, že pohledávka vzniklá v důsledku povinnosti insolvenčního dlužníka snížit daň na vstupu podle § 44 odst. 5 zákona o DPH nepředstavuje pohledávku za majetkovou podstatou. Přinejmenším pokud jde o pohledávku vzniklou tímto způsobem před novelizací insolvenčního zákona účinnou od 1. 1. 2014. Na úhradu dané pohledávky tak nelze použít přeplatky vzniklé z daňových povinností v době po účinnosti rozhodnutí o úpadku.
22. Předmětná judikatura pak plně dopadá na nyní posuzovanou věc, daňová pohledávka vzniklá na základě platebních výměrů, jimiž byla insolvenčnímu dlužníku, společnosti DAP – PROVMEX a.s., vyměřena DPH za zdaňovací období květen 2011 a červen 2011, tedy není pohledávkou za majetkovou podstatou. Finanční orgány proto pochybily, jestliže přeplatek na dani vzniklý insolvenčnímu dlužníku za zdaňovací období listopad 2013 použily k úhradě tohoto daňového nedoplatku.
23. Žalovaný ve vyjádření k žalobě v podstatě pouze polemizoval se závěry judikatury Nejvyššího správního soudu. Krajský soud k tomu uvádí, že sice není principiálně vyloučeno, aby se odchýlil od judikatury Nejvyššího správního soudu, pokud by shledal, že pro takový postup svědčí v konkrétním případě přesvědčivé důvody (a pokud by se nejednalo o případ, kdy by byl touto judikaturou vázán kasačně). V nyní posuzované věci však existenci takových přesvědčivých důvodů neshledal. Naopak se závěry vyslovenými ve výše citované judikatuře Nejvyššího správního soudu se plně ztotožňuje.

VI. Závěr a náklady řízení

24. Krajský soud z výše uvedených důvodů zrušil napadené rozhodnutí žalovaného a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku, je správní orgán v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 1, 4 a 5 s. ř. s.).
25. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce byl ve věci úspěšný, krajský soud mu proto přiznal náhradu nákladů řízení spočívajících v náhradě nákladů právní služby poskytnuté zástupcem žalobce za 3 úkony po 3 100 Kč (převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby, sepsání repliky k vyjádření žalovaného k žalobě), včetně paušální náhrady hotových výdajů po 300 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d) a § 13 odst. 3 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)]. Protože zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku odpovídající dani, kterou je zástupce povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona o DPH. Žalovaný je tedy povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 12 342 Kč, a to do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 29. března 2018

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
předsedkyně senátu